

Jan Fojný

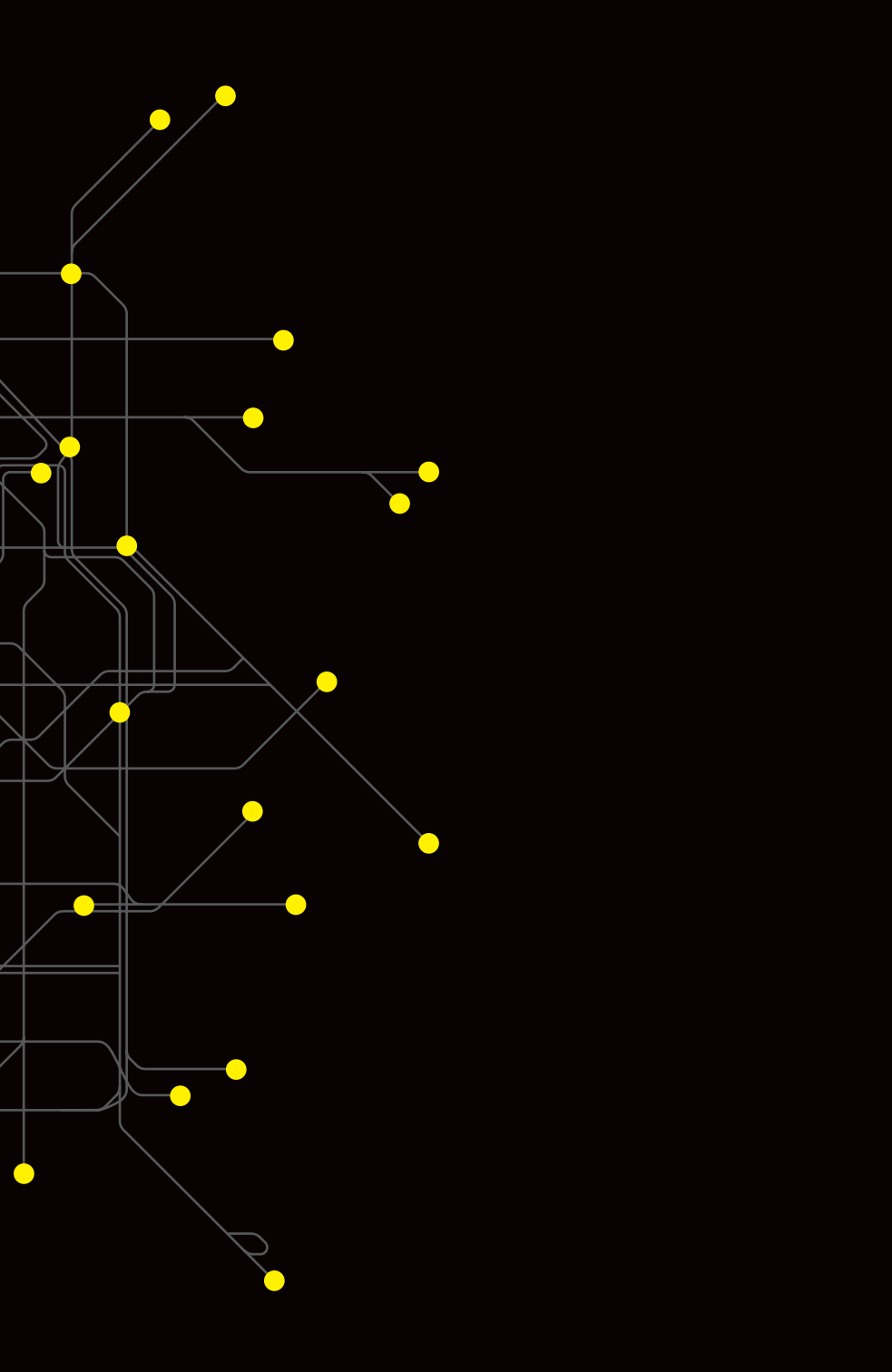
V Í K

E N D

V L Š N

D Ý N Ě

Host

Jan Folný

VÍKEND
V LONDÝNĚ

Jan Fojný

V Í K

E N D

V L Š N

D Ý N Ě

Brno 2018

Vychází s finanční podporou Ministerstva kultury ČR

© Jan Folný, 2018

Cover design © Denisa Peľo Avuk, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-442-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-443-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-444-6 (Formát MobiPocket)

Věnováno mužům v nejlepších letech, kteří doposud nepřčetli žádnou knihu. Tahle musí být vaše první!

Je to ztracené?
Tak rád bych věřil, že ještě ne.
Z textu písně „Jak je to dojemné I“
od skupiny Chinaski

Život stojí za to žít, protože doufáme, že bude líp
a že se všichni v pořádku dostaneme domů.
Deborah Levy — *Doplavat domů*

Where two and two always makes up five.
Z textu písně „2 + 2 = 5“ od skupiny Radiohead

Kapitola první

PETR

Přestože ví, že z toho zase nic nebude, stejně to udělal, tak jako každý večer předtím, než jdou spát. Vyčural se — stejně bude muset v noci jít zase — a kromě rukou si v umyvadle rychle ošplouchl i penis. Co kdyby náhodou.

Teď leží v posteli, Monika si čte. Asi zase nějakou pitomou soft erotiku pro ženy středního věku.

Myje si ho pro ni, aby se nemohla vymlouvat na hygienu. Aby to měla co nejmíň nepříjemné, případně aby ji nepříjemným pachem či chutí naprosto a nevratně a navždy nezablokoval, kdyby čirou náhodou dnes v noci nějakým zázrakem zahřmělo, svět se zbláznil, země se otrásla a ona vzala jeho penis do pusy.

Petr ovšem na zázraky nevěří. Zázraky se nedějí v obyčejném panelákovém tři plus jedna na malém městě. A už vůbec ne uprostřed týdne, uprostřed října, uprostřed jejich životů, kdy jsou dny jeden jako druhý a všechny všední a plynou neměnně a nevzrušivě někam do šedivé dále, kde je čeká konec, který vlastně zas až tak daleko není.

Dokdy bude pocítovat sexuální touhu? napadlo ho. Dokdy bude sexuálně aktivní? Do šedesáti? Nebo snad do sedmdesáti? Těžko. Moničiným rodičům je přes sedmdesát a je to tam podle všeho už desítky let úplně vyschlý. Že by jen do padesáti? To spíš. Sakra, tak to mám před sebou posledních deset let šukání. Tedy jestli se tahle předem naprogramovaná a mechanicky odvedená činnost, které se pravidelně jednou týdně s Monikou dopouštějí, ještě vůbec dá nazvat šukáním. Mám před sebou posledních deset let nadějí plného, ale přesto ve výsledku marného mytí penisu! A co po té padesátce sexuální touhu vlastně nahradí? Křížovky, letáky supermarketů a dlouhé ospalé posedávání na gauči, tak jak to vidí u Moničiných rodičů? Anebo ještě hůř — sex nebude nahrazen ničím a tohle nic se začne postupně rozšiřovat a prohlubovat, až nakonec obepne vše...

Vzdychne. A to tak hlasitě, že tím vyruší Moniku ze čtení.

„Co je?“

„Nic. Jen jsem unavenej.“

„Ty jsi pořád unavenej.“

Petr zavře oči. Ty její zasraný komentáře. Tak jsem pořád unavenej, no a co, řekne si v duchu. Ano, je často unavený, ale například usmívat se stále ještě zvládne. Ona se neusmála už celé týdny, celé měsíce. V tom je mezi nimi rozdíl. Jasně, Petr se taky neusmívá pořád. A když tak činí, tak je to většinou jen takový znavený, líný úsměv nad kolotočem všedních starostí a taky se neusmívá proto, že by byl vyloženě šťastný, ale spíš proto, že se to od něj tak nějak očekává. Ale pořád to

ještě dovede. O Monice v tomhle smyslu pochybuje. Úča s povislými koutky — jeho žena.

Vlastně bych se ale měl cítit víc než jen unaveně spokojenej, měl bych se cítit šťastnej, uvědomí si náhle. Má přece svou rodinu. I přes její zapšklost má Moniku pořád rád. Miluje své děti. Jenže někdy je tohle všechno bůhvíproč upozaděno a on místo toho pocituje, hlavně třeba ráno po probuzení, jako by byl lapený. Uvázlý v síti. Neví, jestli je to tím, že by v životě něco zásadního postrádal. To asi ne, má přece všechno, co je nejdůležitější. Je spíš otázka, co od života vůbec chce. Chce něco jiného? Jenže co chtít místo toho, co má a co spousta lidí nemá a je kvůli tomu nešťastná? Co tedy vlastně chce?

A pak ho znovu přepadne ta znepokojující myšlenka, ta, která na něj poslední dobou útočí až příliš často: jestli to dávné, pradávne rozhodnutí spojit svůj život s touhle holkou byla opravdu ta nejlepší cesta, po které se mohl vydat.

Jasně, tehdy mu to tak připadalo: bylo mu třiadvačet, náhodné seznámení, rychlé vzplanutí, snad i láska. Nečekaně rychlé otěhotnění, rychlá svatba, bum, bum, dvě děti. A pak dlouhé poklidné roky vedle ní. Jenže — neměl tenkrát třeba počkat? Neodbočil příliš brzy a nepřipravil se tím o jiné a — cítí se provinile na to slovo být jen v duchu pomyslet — lepší možnosti? Neuzavřel si cestu k hezčím, záživnějším a — zas to kacířské slovo — lepším dnům?

Mají se s Monikou rádi, respektují se, to jo. Taky toho spolu dost prožili, i když to asi spíš jen pokud jde o čas (žije s ní už skoro půlku svého života), a ne o nezapomenutelné a úžasné zážitky či jejich intenzitu,

ale Petr stejně cítí, že je něco špatně. Nebo spíš že něco chybí. Ne že by se něco během těch sedmnácti let vypařilo, ale že to tam možná ani nikdy nebylo.

A co Monika, cítí to stejně? Cítí, že mezi nimi něco chybí?

Už je jak ženská, napadne ho. Pitomé přemýšlení o neurčitostech, samé „možná“ a „co by kdyby“. Musím se přestat takovými podvratnými úvahami zaobírat, řekne si, tohle nikam nevede. Třebaže o mnohém pochybuje, jedno je mu nadevše jasné: změna by nyní byla příliš riskantní. Na změnu je pozdě.

Jasný a naprosto nevyvratitelný fakt bohužel je, že přestože vedle sebe žijí celé ty dlouhé světelné roky, přesně šest tisíc a jednadvacet dní od svatby — spočítat to takhle přesně není vůbec složité —, moc se o sebe vlastně nezajímají. Ani spolu nekomunikují tak často a tak do hloubky, jak by asi měli. To už se opravdu znají do poslední molekuly a už není co objevovat? To už se na sebe nikdy nebudou upřímně a bez jasného důvodu usmívat tak jako dříve? Kdy se spolu byli naposledy projet na kolech? Už se skutečně nemají čím překvapit? Jak by vlastně Monika reagovala, kdyby na jejich počítači, záměrně utopenou ve složce Hrad a zámky ČR a v pod-složce Kraj Moravskoslezský, našla jeho sbírku porna s orientací na orální sex? Vyšilovala by? Nebo neměl by se jí svěřit s tím, že od léta trpí bolestivými hemoroidy? A co mu neříká ona? Skrývá před ním něco? Každopádně by se o ni měl víc zajímat. A začne hned teď!

„Co čteš?“

„To by tě nebavilo,“ odpoví Monika, aniž vzhledne od stránek knihy.

„To je ale blbej název. Takovej neprodejnej. A o čem je *To by tě nebavilo?*“

„Petře...“

„Co? Tak mě to fakt zajímá, ne? Chci vědět, co tě baví. Co čteš. A třeba bych si to mohl taky přečíst.“

„Ty jsi ještě nikdy žádnou knihu nepřečetl.“

„To není pravda. Četl jsem tu Markovo nevydanou knihu.“

Monika konečně zvedne pohled a s úšklebkem se na Petra podívá.

„Přečetl jsi první dvě stránky z rukopisu svýho ne-talentovanýho houmlésáckýho kamaráda, co si myslí, že je novej Hrabal, a pak jsi mu to vrátil se slovy, že to je skvělý, hlavně ten dramatickej konec. Přitom to jeho lyrický vedlílo žádněj děj, natož dramatickej, nemělo.“

„Čtu průběžně tu kamasutru pro šťastně zadaný, co nám dala tvoje ségra k našemu desátýmu výročí. Což mimochodem pořád považuju za dost vyšinitý.“

„To je příručka stimulační jógy. A už šest let jsi na straně devět.“

Petr cvrnkne do Moničiny knihy. „No ale třeba by tohle mohla být moje první knížka, kterou kdy dočtu. Když tak baví tebe...“

Teď pro změnu hlasitě vzdychne Monika.

„Nech mě si číst.“

Petr jí však vytrhne knížku z ruky a zblízka si ji prohlédne.

„Petře, přestaň!“

„Dotkni se mě,“ přečte Petr pobaveně název knihy z jejího přebalu. No jasně, porno pro ženy, co jiného.

Přesně jak si myslel. Kdoví jestli je to vůbec lehké porno. Třeba je to pěkný hardcore. A třeba by ho to fakt mohlo bavit číst.

Na obálce Moničiny knihy se vyjímá křiklavá ilustrace svalovce v obleku, z něhož, přestože se ležérně opírá o pracovní stůl, vyzařuje jakési napětí, možná vzrušení, ruce na povolené kravatě a vypadá to, že si ji v příští vteřině jediným trhnutím rozváže. Druhým rychlým pohybem si pravděpodobně roztrhne bílou košili a odhalí tak dennímu světlu kanceláře svou nahou hrud'. V pozadí na obrázku stojí další stůl, u něhož sedí zády ke svalovci mladá žena s dlouhými světlými vlasy, asi sekretářka, a telefonuje. Telefon drží v jedné ruce, zatímco ta druhá jí podezřele leží v klíně. Obličej má napůl otočený k muži, jako by čekala, že na ni každou chvíli — nyní již polonahý — zaútočí zezadu.

„To je nějaký sado maso z ministerský kanceláře?“

„Jseš blbej. Nech mě si číst. Říkals, že jsi unavenej, ne?“ řekne Monika, nyní už vážně naštvane, a vezme si svou knihu zpět. Upraví si polštář za zády. Pak v knížce listuje a hledá místo, na kterém ji Petr vyrušil. Ten ji pozoruje. Ano, asi se opravdu znají do poslední molekuly. Asi se nemají čím překvapit. Líbí se mu Monika ještě pořád?

Když Petr Moniku poprvé uviděl, jak vešla do obchodu telefonního operátora Paegas, nikterak zvlášť ho nezaujala. Mladá vysoká černovláska. Petr si odjakživa myslel, a myslí si to pravděpodobně pořád, že jeho oblíbeným typem žen jsou svůdné, prvoplánově krásné sexy blondýnky, ze kterých čiší záliba v peroxidovém ošetřování svých vlasů a divokém sexu. Jediné, co čišelo

z téhle nabručené a nepřívětivé se tvářící zákaznice, byla chladná strohost. Asi jde něco reklamovat, napadlo ho tehdy. Taky si dodnes vybavuje slova svého kolegy: „K téhle nasupený gazele nejdu, běž ty.“ Kdyby k ní tenkrát onen kolega šel, asi by dnes — sedmnáct let poté — ležel vedle ní v posteli on. Petr se tehdy zákaznici věnoval dobrých třicet minut. Žádná nepříjemná reklamace, prodal jí telefonní bestseller — Nokii 3310. Monika ho navíc překvapila příjemným hlasem a smyslem pro humor. Vůbec nebyla tak chladná, jak navenek působila. Taky se mu líbilo, jak svírala telefon v dlaní.

Týden nato se Monika vrátila. Nyní chtěla nějaký jednoduchý přístroj pro své rodiče. Mobil pro seniory však nebyl tím hlavním důvodem, proč do Petrova obchodu přišla.

Petrův kamarád Marek se o třináct měsíců později na jejich svatbě při proslovu svědka dokonce pokusil o vtipnou analogii mezi světem mobilních telefonů a vztahem Petra a Moniky. Jeho nevhodná hláška o tom, že Petr uhranul svou nastávající svými hbitými prsty a tím, jak umí hrát hada, zůstala díkybohu většinou svatebních hostí nepochopena. Petrův obchod s telefony změnil po nějaké době jméno, jednotlivé modely telefonů Nokia se postupem času propadaly do zapomnění, ale manželství Petra a Moniky vydrželo. Nedávno oběma svým dětem, šestnáctiletému Pavlovi a o tři roky mladší Patrice, Petr koupil se zaměstnaneckou slevou Lumii 950, úplně poslední nokii všech dob. Usilovně se snažil téhle skutečnosti, totiž že se telefony značky Nokia přestaly nadobro vyrábět, že nadobro zemřely, nepřikládat hlubší význam. Nehledat v tom paralelu se svým vztahem s Monikou.

„Tak o čem to je?“

„Co?“

„No ta knížka přece.“

„Ty mi nedáš pokoj, vid’?“

„Nedám, dokud mi neřekneš, o čem to je.“

Monika hlasitě zaklapne knihu, vzdychne a zapíchne prst do svalovce na obrázku. Pořád má sexy ruce, napadne Petra okamžitě. Mrštné, dlouhé jemné prsty, které dokážou pevně stisknout. Mohla by si ty své jinak upravené nehty nalakovat nějakou vyzývavou barvou, třeba temně rudou, a bylo by to dokonalé.

„Tak když to teda musíš vědět... Tohle je Damián. Ředitel významné právnické firmy. Rozmazlený sexy fracek. Ke všemu přišel jak slepej k houslím. Díky bohatému otci. Nezná hodnotu peněz. Navíc chronickej Casanova. Kurevník, rozumíš? Noci tráví v luxusních klubech pro bohatý. Šampaňský, drogy. Ženský na něj stojej frontu, on je ale jen zneužívá, neváží si jich. Neví, co je pravá láska.“

„Šťastnej chlap,“ pokusí se Petr zavtipkovat, ale aby Moniku nenaštval, rychle předstírá zájem: „Kolik mu je?“

„Asi čtyřicet.“

„Mně bude čtyřicet!“

„No jasně.“

„A kdo je tohle?“

„Tohle,“ Monika teď poklepe prstem na telefonující sekretářku — ano, nehty na tmavě rudo nebo takovou tu křiklavě růžovou, co mají na nehtech pornoherčky předstírající, že jsou o půlku mladší, než ve skutečnosti jsou —, „tohle je Izabela.“

„Sekretářka?“

„Stážistka. Aspoň to si zatím Damián myslí. Ve skutečnosti je Izabela majitelkou konkurenční firmy a snaží se Damiánovi přetáhnout významné klienty. Damián se ji samozřejmě pokusí svést, Izabela si ale na aférky nepotrpí, má svoji hrdost. O to víc ji ješitný Damián chce. A nad tím vším je ďábelský plán jejich rodičů: vědí, že zákonům sexuální přitažlivosti neporučíš, a rozhodnou se spojit svoje rodinný právnický firmy v jednu velkou, nejvlivnější firmu v celém New Yorku. Ne smlouvami a vyjednanými fúzemi, ale vášní a pak i láskou svých dětí.“

„Takže se spolu nakonec vyspí?“

„No, asi jo. Doufám teda. Tak daleko ještě nejsem. Třeba i proto, že mě nenecháš číst.“

„Vsadím se, že netykavka Izabela je ve skutečnosti pěkně divoká a perverzní...“

Ještě chtěl dodat, že Izabela ho zcela jistě vezme Damiánovi ve vášnivých chvílích do pusy, takže on, Petr, manžel, nikoli šéf, nevidí důvod, proč by ona, Monika, manželka, matka jeho dětí, nikoli žádná začínající právnička a podřízená, nemohla učinit taky tak. Aspoň někdy, aspoň jednou za čas, třeba jednou za rok, třeba na jeho narozeniny. On se do orálního sexu prováděného na ní příležitostně pouští, tak proč ne ona? Neměla by to snad být elementární slušnost — opětovat mu laskavost? Copak jí o orálním uspokojování mužů stačí jen číst v přiblblých knížkách? Nahlas nic z toho ovšem samozřejmě neřekl. Vydat se takhle nečekaně do nebezpečných vod jejich intimního života neměl odvahu. Gazela by se mohla nasupit a nepěkně ho porafat.

„Hm. No já ti pak řeknu, jestli je divoká a perverzní. Ale protože mě furt vyrušuješ, tak pochybuju, že se k tomu vůbec dostanu,“ odpoví Monika studeně. Jako by mu četla myšlenky. Jako by moc dobře věděla, co chtěl dodat. Otevře svou knížku, chvíli v ní listuje a pak se znovu začte.

Jasně, něco mezi nimi chybí a felace asi není to hlavní, ale možná by to byl dobrý začátek na cestě k jejich ještě většímu sblížení. Úplnému sblížení. Koneckonců mají spolu být až do smrti, děti si stejně půjdou po svých, tak proč si tuhle dlouhou cestu ve dvou vzájemně nezpříjemňovat. Petr najednou cítí, jak se v něm tahle jedna konkrétní, obecně vzato asi dost pošetilá, přesto pro něj poměrně určující sexuální nenaplněnost nadobro uhnízdila. Jak v něm pomalu, ale zřetelně bobtná, jak pomalu získává na důležitosti a pozvolna ovlivňuje další stránky jeho života. A brzy už nepůjde jenom o sex, ale i o jeho život. Bující rakovinný nádor neuspokojenosti, napadne ho nyní nepatříčně.

Aby vypudil z mozku tyhle pitomé myšlenky, sáhne Monice mezi nohy. Její vlhkost ho překvapí, ale nevzruší.

„Ty mě prostě dneska večer nenecháš, vid’,“ řekne Monika našťvaně, Petr však ví, že se jí to líbí. Její stehna, která se nesevřela, ba naopak proti jeho prstům nic nenamítají, to potvrzují. A Petr taky teď ví, že to skončí akcí. Sakra, proč to vlastně začal? Vždyť to přece dělali včera. A najednou ho to otráví. Že bude muset znovu absolvovat to staré známé, mnohokrát prověřené. Že musí znovu bez vzrušení z neznámého vyloupit vyloupené. Po tisíci první navštívit tisíckrát navštívené. A tady, co se týče čísel, nepřehání, naopak lehce podhodnocuje,